

Românul și maghiarul înainte de război.

Românul și maghiarul în timpul războiului.

Țiganu șpion

— Anecdota —

— »Ce ai pățit măi țigane,
C'am auzit dela-un domn
C'ai făcut un lucru mare,
Că mi te-ai făcut șpion?

Că ți-ai vândut țara, cioră
La dușmanul blăstămat, —
Pentru-aceia așadar
Mi te-o prins, mi te-o 'ncuiat?»

— »Ce șpion? ha? Cum așa?
C'am vândut întreaga țară,
Că doar mă cunoaște lumea,
Că n'am pământ nici de-o palmă!»

Cluj. Teodor A. Bogdan.

In pușcărie

— Anecdota —

— »Ce măi Cula, cine oracu
Te-a adus în pușcărie,
Doar'ai călărit vreo iapă
Coali fiind de omenie?»

Așa îl întreabă'odată
Nenea Pavel, rob și el,
Pe Culiță hoț de frunte
Și țară soț de mișel.

— »Da de unde, zice Cula,

Nici vorba de călărit,
Fără-i vorba, alduite,
Li vorba de cătănit.

C'o venit armată multă
Și m'o 'mbrăcat și pe mine,
Ca să iau pușca la umăr,
Că să pusc în țimbi străine.»

— »S'apoi ce-ai făcut țigane?»

— »Ce? îi spun pe omenie,
C'am pușcat din întâmplare
In hăl din cântălărie,
Și-apoi nu m'au dus în luptă,
Făr' m'o pus în pușcărie!»

Cluj. Th. A. Bogdan.

Doină

— Plânge badea nu știu une
Dragostea lui mă răpune,
Plânge badea în preluță
Dragostea lui mă usucă.
Vai badiță, nu ți-e jale
De-atâtea lacrimi de-a mele?
Vai badiță, nu simțești
Că de tot mă prăpădești?
Mai coboară cân' și cân'
Și-mi vezi căntatul păgân,
Mai coboară să mă vezi,
Să mă ști și să te 'ncrezi...

Cluj. Iustin Ilieșiu.

Domnișorul și țaranul

Pe câmpul de lupt' afară,
Un țaran din sate
Sedea la paza 'ntr'o sară,
Cu un domn cu carte.

Și șezând așa de vorbă,
Domnișoru 'ntreabă:
Umblata-i, măi, tu la școală,
Știi să faci vre-o treabă?

Iar țaranul îi răspunde:
— N'am fost, domnaule.
Atunci domnul răsând
Zice: Proștule!

Cum pușoi mobătrani,
Să nu înveți carte,
Așa nimica a șf —
Trăi cum se poate?

Dar înr'aceste cîrvințe
Se 'ncepu abacul,
Veneau gloanțe ascuțite,
Domnu-și păzi capul.

Iar țaranul dela sate
Liniștit ședea...
Pe când domnul cel cu carte
Măru se plângea.

— Pentru ce te plângi, cucoane?
C'ai umblat la școli,
N'ai finit plugul de coarne,
N'ai crescut la oi.

Pân'ăi venit lângă mine
Tot ai învățat
Și totuși nu te simți bine,
Te apăsă de cap.

Ridică fruncea în sus
Și țintește bine,
Uită-te colo un rus,
Vine către tine!

Domnișorul se silește,
La arma grăbit,
Dar tremurând țeluște
Și nu l'a lovit.

Inimicul vine drept
Către domnișor,
Voind să-l străpungă în piept
Da-i oă ajutor.

Nicolae ce să uită,
Ce stătea la pază,
Când îl ia pe mână la ținută
Il făcu grămadă.

Apoi strigă la cocotul
Și-i zise așa:
— Spune-mi, ce plătește domnul
Cu știința sa?

Deci eu te-am scăpat de moarte,
Ți-am mai lungit anii,
Deci cucoane, nici odată
Să nu răzi țărani!

Pavel Bîldariu

sergent major la reg. 8 de honvezi,
din com. Cheveriușul-m. com. Timiș.

D'înțoarce șiretul.

Un anunț de căsătorie al unui fute cu aer
de nobil:

«Cavaler, din strămoși nobili, sportman, a-
pariție elegantă, dorește să se căsătorească. A-
verea e lucru secundar — dar trebuie să e-
xiste.»

Omni de onoare

Bancherul: Și dacă-ți împrumut acum banii,
cine îmi garantează, că îi voi căpăta îndărăt
după trei luni, precum zici?

Dinu Nătășleacă: Doar vei crede cuvântul
unui om de onoare?

Bancherul: Bine. Apoi viată mâine și adă
și pe omul de onoare...

Vorba țaranului înainte de moarte.

Un avocat istorisește următoarele:

— Am fost chemat în casa unui țaran, care
se afla pe patul de moarte, și care voia să-și
facă testamentul. Înainte ca avocatul să poată
alcătui testamentul, s'a luat la ceartă țaranul
cu nevasta lui, fiindcă aceasta din urmă tot
voia să-l convingă ca să lese ființa ei iubit
Gheorghită mai multe parale decât lui Ioan.

Țaranul s'atula de atâta vorbărie, îi spuse
apoi femeii lui:

— Ia ascultă, muliere, mori tu, ori mor eu?
Când ai să mori tu, ai să poți dispune de lăve-
rea ta, acum dispun eu de averea mea.

«Coroană» și coroană.

Indărătul frontului.

Soldatul Filipuț: Dar ce căuți atâta, cama-
rade?

Sold. Moldovan: Mi-am pierdut coroana.

Sold. Vrăbiuț: Măi, pârlițule, ce coroană ai
pierdut, doar nu ești rege din tabăra Ententei,
ca să-ți pierzi coroana și tronul...

Căpcana

Era iarnă pe după sfântul Vasile.

Noi, vre-o trei diavoii de băieți, ne hotărâ-
răm să facem o căpcană de lupi la zăvoitul «Vă-
căreasca» pe marginea Argeșului.

Căpcanele de lupi se fac astfel: se sapă o
groapă adâncă de vreo trei metri și îngustă
ca puțul; împrejurul gropii se fac două gar-
duri ce se împreună sus într'unul singur, iar
în locul dintre cele două garduri, se închide un
purcel, care de frig, ori fiindcă se vede închis
singur, începe să guște. Pe gura gropii se pun
rățioare subțiri, ca să nu vadă și să prinză
lupii de veste.

Lupii, auzind gășturile purcelului, vin, dau
ocol gardului, caută să-l rupă, dar purcelul fu-
ge, până când unul sare năuntru, în coteț,
cum crede dânsul, cade în groapă, după ce
sar toți lupii și dimineața îi împusti în groapă.

Am plecat dar într'o dimineață, noi trei
inși, cu casmale, tărâcoape, lăpeți, un topor,
o bardă și o roabă, drept la zăvoi.

Intr'un colț al zăvoitului, la margine, am a-
les locul și ne-am pus pe muncă. Pământul era
înghețat ca de-o palmă, dar noi l'am fărâmat
ca pe sloi și am scobit năinte. Pământul scos
il puneam în roabă și-l căram la Argeș, unde
il asvârliam în apă. Făceam așa, ca să nu vadă
lupii că acolo e pământ scos și să priceapă de
căpcana noastră. Și așa trebuiesc făcute căpca-
nele, căci altfel, lupii pricep și nu se lasă nici
unul înșelat.

După ce am fiint groapa, am ales din zăvoi
surcele și bălări neapate și le-am pus pe de-
asupra; apoi ne-am apucat de gard și până la
nimiez căpcana era gata după toate cerințele.

— Acuși băieți, ne trebuie purcel...

— Purcel făcură cei doi înălțind din umeri.

— Tu, Prichindel, să faci rost de purcel...
văzut c'aveți purceli mici.

— Nu mi-l dă tata.

— Fură-l!

— Da, da, șterge-l! — zise și celălalt. Pri-
chindel căzu la învoială și făgădui că o să facă
rost să fure purcelul.

— Da de pușcă cine face rost? întrebă Pri-
chindel.

— De pușcă fac eu rost, le răspusei.

— Și eu iau o oală nouă să urlăm, zise
Ghimis.

— A, bravo!... Căpcană cu urlătoare!...
Atunci trei puști ne trebuie...

— Trei!

— Bravo!

— Acas' băieți, să facem rost.

Poinirăm dela zăvoi pe fugă. În sat ne des-
pățirăm, vorbiți ca la apusul soarelui să fim
în capul satului cel pușiu, cu purcelul, oala
nouă, puștile și îmbrăcați cât mai gros, să nu
degerăm.

Tata bătrânului îi spusei isprava:

— Am făcut căpcana de lupi.

— Voi?

— Noi.

— Voi, mă?

— Noi, tată.

— Ei hai să vă văz.

— O să ne vezi mâine, când om veni cu
lupi la spinare!

Tata bătrân răsă și apoi mă întrebă cum
am făcut-o. Îi spusei.

— E bună, dar vă trebuie purcel.

— Păi să luăm p'al nostru.

— Aia e vorbă, nu dau eu purcelul în fle-
curile voastre. Și apoi niște copii să stea noap-
tea la un efort de poștie de stat, pe timp de
iarnă... Nu băiețe, eu nu te las să pleci, să
te mânance lupii.

— Ce să mă mânance, tata, n'avem puști...

Iau pușca matală...

— Ferească Dumnezeu, pușca mea n'o dau...

— Tata bătrânelule...

— Aida, aida, curmeaza cu prostiile... Nu
te las eu să pleci năur noaptea pe timp de
iarnă. S'ar putea întâmpla să vie lupii, auzind
urlatul vostru ori gușturile purcelului... Ei, pe-
te nu sar acolo, dar se așează jos la rădăcina
săcilor unde-ți fi urcați, și voi de ger, cadeți
jos, și vă mânance... Cine pricepe lupi, nu
sunt ca voi, niște flămânzi!

Dață văzui că tata bătrân e neîndușiecat,
țânc. Prin tindă măncăi lupește niște șoricel
și o strachină de pițu și începui să'm fur
cojocul, mînteanul, încă o pereche de țitari, cio-
rapi și le dusei la Ghimis. Ghimis băeate de
vădinvă, nu prea avea stăpân în cap și el nu
făcuse ca mine, să spuie mă-si isprava.

Îmi trebuia pușcă și mie, că Ghimis ascun-
sesse pe cea rămasă dela țatsan, o pușcă cu
o țevă și cu capsă, și o luă pentru el.

Mă dusei la logofătul moșiei, căruia îi du-
sessem odată un iepure.

— Domnule Mișu...

— Spune.

— Dă-mi pușca să împuşc un lup.

— Unde Păi găsit?

— Într'un loc.

— În ce loc?

— Eeee... Uite... uite... și-i spuie...

— E periculos, mă pomenesc că mâine îmi
găsesc și pușca lăsată de lupi.

— Da de unde, că merge și tata bătrân
cu noi...

— Așaa?

— Fiește.

— Atunci ț-i-o dan...

S-a mers în cas cu mine și mi-a dat-o. Mă încins cu cartușierul în care erau 25 de cartușe și mi-a făcut vânt. Bucuria ce-o simțeam era nespūsă. Mă uitam pe lângă mine; mă uitam la cartușier, la pușcă și mi se părea că sunt cel mai grozav om din sat. Cine era încins cu 25 de morți ca mine?... Fiecare cartuș era o moarte, o moarte fulgerătoare, pentru orice cioară ce mi-ar fi ieșit înainte, pentru orice coșofană, sau pentru orice lup!...

Mă simții tare și grozav de puternic.

Un cioroi sta într'un par.

— La rai băețel! Ochii, banc! și-l dădui purcoi.

Aproape de casa lui Ghimiș trecea o coșofană în sbor.

— Păzea fetițol!... O ochii și... banc!... o trântii și pe ea în zăpadă.

Când văzu Ghimiș pușca, nu mai putea de bucurie...

— Asta pușcă, vere, nu ca a mea, până o încarci, trece baba cu colacii.

Ne duserăm amândoi la Prichindel. Pușca o lăsasem la Ghimiș acasă, într'un coșar, unde era dusă și a lui.

— Prichindel!

— E rost?

— Am furat purcelul... E la lușă într'un hambar, nici ea nu-l știe.

— Ai mâncat?

— Am mâncat pe furis.

— Ești gata?

— Eu sunt gata.

— Atunci ia purcelul și vin' repede la Ghimiș, că te așteptăm afară.

— Acuș.

Plecarăm îndărăt și abia avurăm timp să ne îmbrăcăm gros, că Prichindel și soși.

— Gata mă?

— Gata.

— Păi purcelul?

— E blând, doarme în dăsașă.

— Plecarăm pe fugă. Purcelul se deșteptă în dăsașă și începu să grofăie încet simțindu-se lănat.

— Cum păi furat mă?

— Păi dacă e blând vere!... Mama zice că degeră purcelii singuri, că i-a înțărcat, că trebuie să tăiem pe mama lor. Ca să-i înțarce îi ținem după sobă, și cu merou îi scarpin. Sunt toți blânzi.

Eu fiindcă aveam pușca cea mai bună și cartușele cele mai multe, mergeam înainte, ca cel mai cu putere și nici de un hațic întreg nu mi-ar fi fost teamă.

Când ajunserăm la capcană, se întunerica. Văzărăm purcelul între garduri pe unde lăsasem porțiță, legarăm porțița cu ațe și o rupserăm la fugă într'o salcie grosă și plină de comănați.

Se brodișe să fie o noapte fără lună. Gerul se lăsase de cu seară. Din Argeș se ridica în sus o ceață deasă.

Stelele scipiau parcă simțiau și ele gerul de jos. Purcelul începu să guște încet, deși îl băgasem înăuntru cu dăsașă cu tot. A tăcut el până nu ieșise din dăsașă, dar când s'a pomenit în ger și pe zăpadă, a început să guște, de urla zăvoitul.

Ghimiș scoase oala dintr'o traistă și o pușcă la gură și urlă în ea:

»Baauuu ul!...«

Zăvoitul răsuna până în adâncuri. Parcă cineva din fundul lui ne răspundea și mai liuros.

Ghimiș mai urlă odată.

Auzirăm un urlat grozav, mai puternic ca al nostru. Eu simții un fior de frig.

— Lupul!...

Ghimiș îmi frase un ghiont să fac și urlă iar: »baauuu ul!...«

— Acuși să taci — îi spusei eu.

Urlatul ne răspunde mai aproape!

— Vine! zise Ghimiș.

Purcelul guița de tot.

— Baauuu... ul! ul!...

Alt urlat răspunde dintr'o parte și altul din alta.

— Doi!...

Și bucuria și frica noastră ne făcuă să tremurăm.

— Să taci acum, că ei o să urle singuri.

— Tac.

Ridicărăm cocoșele la puști și rămăserăm cu ochii țintă, să vedem dincolo or să vie lupii.

Un ulet ne făcu să tresărim. Urlase lupul la marginea zăvoiiului. Alt urlat îi răspunde, și apoi altul și altul.

Ghimiș îmi dete alt ghiont de bucurie.

Purcelul guița înainte.

O mogândeajă vânăta porni pe zăpadă și se opri ca la treizeci de pași de capcană. O alta veni din partea cealaltă și se opri iar.

Începură să urle amândoi. Purcelul tăcut... Simția pesem că el că ce vine peste el, nu vine să-l încalzească.

O altă mogândeajă se arăta și se opri tot la depărtare.

Purcelul tăcea. Lupii ascultau. O a patra mogândeajă veni și se așeză la șir cu cele trei.

Purcelul începu iar să guște.

Lupii plecară spre el, dar ca la zece pași se opriră iar. Purcelul, sârmanul, tăcu iar. Mic, mic, dar simțise primejdia. Un lup plecă spre capcană. Merse și la trei pași se opri. Altul porni și el și se opri tot ca la trei pași. Al treilea și al patrulea porniră și ei? Acum era liniște, nici purcelul nu mai guița, nici lupii nu mai urlau.

Un lup îndrăzni și se duse lângă gard. Purcelul bufni și o rupse la fugă. Lupul ocoli după el. Veniră și ceilalți. Unul sări gardul. Ceilalți trei se asvârliă și ei și... periră.

— Au căzut! șopti Ghimiș, dându-mi iar un ghiont.

— Hai la ei, zise Prichindel, că-mi degeră purcelul și mă omoară tata.

— Să mai stă... or mai fi lupi... zisei eu în șoapte.

— Numai, vericule, degeră purcelul și mă omoară tata.

El zise astea cu gura mare.

— S'au speriat lupii acum, zise și Ghimiș, hai să ne dăm jos.

Ne detărăm jos. Ca să speriem lupii cari ar mai fi p'afară, și să nu sară la noi, trăssei un foc de pușcă degeaba.

— Ce făcuși mă?

— Să sperie lupii mă... Dacă mai sunt lupi p'afară și le vine gust de noi... Na e mai bine să le dăm veste să fugă, că nu suntem cu mâinile goale.

— Bine ai făcut.

Plecarăm spre capcană.

— Cum am face să vedem cum stă? zisei eu.

— Aprinz cu un chibrit, făcu Ghimiș.

— Eu vere, să prinz purcelul... stai! să prind purcelul, că degeră și mă omoară tata.

Desfacurăm ușa și chemărăm purcelul.

— Ghiiică, Ghiiică... lu. lu. lu.

Purcelul veni la noi ca un cățeluș. Prichindel luă dăsașă și băgă purcelul în ea și apoi îl atârna de gât.

— Vere, vere, cum tremura purcelul!... El

învățat după sobă, știu că aici a dat de nen-său!...

— Ne, uităm mă — la lupi, zise Ghimiș, ori plecăm acasă să vestim pe cineva să vie cu noi și să-i omoară?...

— Să ne uităm, zisei eu.

Ne suităm pe gard și ne uitărăm. Rătioarele aproape toate, erau căzuțe. Nu puturăm vedea nimic.

— Aprinde Ghimiș un chibrit!

Ghimiș aprinse chibritul și-l lăse cu mâna în jos. Văzurăm ceva sticlind în fundul gropii.

— Ha ha... uite ochii... uite ochii. Stai să-i împuşcăm!

Luai pușca, ochii, dar chibritul pe sînse.

— Aprinde altul, Ghimiș.

Ghimiș aprinse altul. Eu căntai să văz bine, dar... mă pomenii de-a țărniși și căntai să căpcană răcnind!...

— Au!... răcniră și cei de pe mal. Ajunși în fundul gropii, mă pomenii că sunt căntai de picioarele lupilor, cămă săgiau acum în sus pe groapă, cât puteau, că doar or eși afară. Eu m'am făcut mort cu fața în jos. Pușca căzuse sub mare.

— Iancule! Iancule! Începură să mă strige Ghimiș și Prichindel.

Eu mă gândii: »de le-oi răspunde, infircoșez lupii și mai tare și mă sfășie, ca să măn-tine cu frica de mine. Tăra!.

— A mână!

— A mână!

— Stai!

— Să vedem fi părare oastele!

— Să dăm cu pușca...

— Să dăm...

— O fi viu?

Eu mă gândiam:

— Nu se gândesc prostii, că de vor da cu pușca în groapă, mă omoară și pe mine...

— Dă Ghimiș...

— Nu dați, zisei întet.

Lupii săriră iar în sus și rămăseră cu picioarele sulte pe pereții gropii...

— E viu!...

— Lăuzii și eu!

— Iancule!...

— Iancule!...

Eu iar tăcut.

— De bună seamă că-l mânăno!

— Il mânăncă!...

— Ce să facem?

— Să dăm cu pușca, să-i speriem...

— Să ne ducem acasă, să vestim pe tat-său bătrân.

— Să plecăm!...

— Până atunci nu-l mânăncă?

— Il mânăncă.

— Iancule, ce să facem?

Proștii mă întrebau pe mine

— Ne ducem?

— Nu! zisei eu.

— E viu!

— Viu!...

— N'ai murit mă?...

— Frati-meul... cu fusesi tu rânduiți!

— Danii!

— Cuiat Danii!

— Iancule!

— Frati-meul!

— Ce să facem?

— Cum să te scoțăm?

— Stricați gardul!... (spusei eu în hațic). Lupii începură să sară iar în sus când mă auziră vorbind.

— Auzi-i cum eș.

— Il sfășiet!

— Vai!

— Săracul!...
— Ia, îi părăse oasele!...
— Ai murit?
— Frăţioare!

Lupii iar rămaseră ridicaţi în două picioare şi cu cocoloş în mijlocul groapei.

— Asvârliţi grădelele pe mine!...
— Vorbii eu iar.

— La ce?
— S'asvârlim grădelele?
— Aşa ai zis?
— Doamne!... ajută-i, să nu-l mănânce lupii!

— Fraţi-meu, ai zis de grădele?
— De... zisei eu iar încet.

— Păi la ce?
— Despărţiţi... le răspunsei iar încet.
— Aaa!... făcu Ghimiş.

— Ce? întrebă Prichindel.
— Am priceput!... Asvârlim grădelele gardului, el rămâne sub grădele jos, lupii dasupra şi nu mai sunt cu toţii... E despărţit de ei. No să caute ei în jos...

Amândoi începură să rupă grădelile şi să le asvârle în jos. Ele cădeau, lupii săriau înebuniţi şi grădelele cădeau mereu pe mine, care nu mă mişcam de loc.

Lupii se suiau totdeauna d'asupra celor căzute, numai eu stam dedesupt. Gardul fu stricat tot şi asvârliţ pe mine. Acum lupii stau pe grădele d'asupra mea.

Mă învărtii cât putui, mă uitai în sus şi imi făcui socoteala că sunt pe mine grădele un vraf ca de o jumătate de metru. Găsi puşca, dar nu putui să fac nimic cu ea. Începui să vorbesc celor de pe mal.

— Ghimiş!
— Auz frăţioare.

— Nu mai asvârli lemne că ajunge. Sunt dedesuptul lupilor şi acum nu mai sunt în pericol. Dacă mai asvârliţi scapă lupii... Fă lumina tu Prichindel şi tu Ghimiş trage cu puşca în capul unui lup, că ei stau în două picioare pe pereţii gropii. Incarcă iar puşca, Prichindel să-ţi lumineze şi tu să tragi în altul. Să faci aşa, până iei ucide pe câte patru.

— Bine fraţi-meu.
Prichindel aprinse un chibrit.
— Ha ha... uite-i... Să nu-ţi fie frică fraţi-meu, că trag!

— Trage.

Auzii: banc. Lupii începură să sară de credeau că or să mă turtească dedesupt.

— Stai fraţi-meu, că incarc puşca iar.
Ghimiş încarcă puşca, Prichindel aprinse iar un chibrit şi Ghimiş strigă:
— N'ai frică. Trag.

Baci iar, şi iar sărituri. Picături calde imi intrară pe după ceafă în sân, şi greutate mare se puse d'asupra-mi pe grădele.

— Numa în cap să te tragi fraţi-meu — spusese eu — că altfel se face vreunul mort şi când vă-ţi scobori să-i luaţi, fiara, văzând că tot moare, te sfâşie.

— N'ai grijă, numai creierii li-i sfărâm.
Ghimiş încarcă puşca iar, imi dete de veste şi iar trase.

Greutatea acum era şi mai mare în spina-re-mă.

— Mai iuc fraţi-meu, că cei morţi sunt grei, şi mă năbuşesc.

— Îngăde, îngăde, ca te scap eu şi de cel rămas: unul mai e.

Încercă puşca iar şi trase şi în cel de al patrulea.

— I-am mântuit.
— Pe toţi? întrebai eu.

— Pe toţi!... Sunt morţi, cu capetele sfărâmate.

— Mai iuc, că mă turtesc dedesupt, şi mă umple de sânge.

— Îngăde, îngăde! Pericolul a trecut... Dar spune drept, e nevoie să te spălăm la Argeş?

— Nu mai ghumiţi, scoateţi-mă de aici mai repede...

— Numai pe găurile urechilor le-am tras!...
— Sări jos, strigai eu înăbuşit.

— Prichindele, ţine-mă de mână. Ghimiş sări în groapă. Aprinse iar un chibrit şi alege unul din lupi şi-l luă de urechi şi-l săltă în sus până-l apucă Prichindel de pe mal. Scoase pe câte patru lupii.

Imi veni rândul şi mie. Scormonii în grădele şi mă ridică în sus.

— Stai că e şi puşca...
— Cu ea ai fost?... Eu uitasem...

— Mergem la Argeş să-l spălăm? întrebă Prichindel.

— Mergem, mergem, că... miroase.
— Proştilor, zisei eu cu curaj, lupii miros iar nu eu, că mie nu mi-a fost frică.

— Se şi simte! răsără ei.

Prichindel ne scoase afară cu prajina, căci noi eram mai grei ca un lup. La lup se apleca pe burta şi întindea mâinele în jos de-l apuca, dar la noi trebuia să se opintească sdravăn şi stând în picioare.

— Ei, asta da, căpcană nu glumă.
— La Argeş! zise Prichindel.

— Ba hai cu lupii acasă, le zisei eu.
— Cum îi ducem?

— Care va să zică, tot mie imi cereţi plan?
— Păi, de, nu ești tu cel ce trebui îmbăiat?

glumi iar Ghimiş.

— Să facem targă: o prajină, înfăşurăm cu bete le lupi de ea, trei, şi unul îl dăce Prichindel. Noi în urmă.

— Buri!

Prajina care ne slujise ziua ca să ieşim din groapă, o puserăm jos şi lupii împrejurul ei; apoi înfăşurăm betele şi strânserăm lupii pe prajină. Li legaram de gaturi, de mijloc şi de picioarele din mijloc, şi de picioarele din urmă.

— Gata vitejii!
— Ba ce vitejii zise Prichindel.

— Că ai căzut în groapa lupilor, ca Daniil în groapa leilor, nici dracu n'vo să ne crează

— zise Ghimiş.

— Oameni nepăşiţi! zise Prichindel.

Vor zice, că de-ai fi căzut, te-ar fi mâncat lupii... Dealtfel, poate că Dumnezeu le-a îndestătat făcile de nu te-au sfâşiat.

— Se poate, spusei şi eu. Fiarele sunt cuminiţi şi căzute în astfel de case, nu strică, în speranţa liberării... S'au mai văzut d'al d'astea: lupii cari au stat în oboare de zid, la un loc cu oile, fără să fi mursicat vre-una din ele.

— Poate asta şi-a fost norocul...
— Poate.

Am plecat. Am ajuns acasă înăduşiţi de osteniţi de greutate.

— Tată bătrânule, tată bătrânule! strigai eu la geam.

— Ce e împeliţatule? Acusi vii din sat?...

— Scoală lată, de vezi isprava.
— Ce ispravă?
— Scoală de vezi.

Tata bătrânule sculă pe bătrânica, aprinseră lampa şi, când intraram cu prajina cu lupii în tindă, puse mâna la gură.

— Voi mă, muncosilor?!

— No!

— Vă căzut şi în groapă?

— Unde în groapă?

— Peste lupi.
— Cine?

— Iancu!

— Măi taci!
— Zău așa...

— Haida, haida... Asta e piron.
— Zău nu e... Uite... are nevoie de scaldat... pute...

— Aaa... eu zicam că lupii put așa...
— Da de unde bătrânule, lupii put... eu am fost... tare...

— Se şi vede... Leanco, primeneşte vânătoru, ca îmbălsămat tinda!...

Bătrânica a mers în celar cu mine şi m'a spălat şi pimenit. În timpul asta, Ghimiş a povestit întâmplarea. Tata bătrânule se nchina şi ne-a spus:

— Nu trebuiau ucisi... sunt câinii lui sfântu Petru... Trebuia puse rătini, până outhau să saie afară...

— Dar ne mâncau, că puşca a bună era la el...

— Nu vă mâncau! Rău aţi făcut că i-aţi ucis... Ei, când are omul zile, doarme cu lupii în strat, şi nu-l mănâncă.

Editor şi redactor responsabil:
Dimitrie Birăuţiu.

Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 36

Dela administraţia »Foia Poporului Român«, Budapest, VII., Ilka-utca 36 se poate comanda următoarele:

Cărţi bisericeşti, ori cu conţinut religios.

Epistolia Domnului (legal) 40 fileri şi 6 fil. porto

Vişul Maicii Domnului (legal) 40 f. şi 6 f. porto

Preţice pentru Duminicile de peste an, de Vasile Christe, un volum de 168 pagini — 1 cor. 60 fil. şi 20 f. porto

Raportul tîntre religie, ştiinţă şi Societate de Ir. Vasile Sucu, prof. 80 pag. 1 c. şi 10 f. p.

Octoihul ntc. cântări bisericeşti, 315 pagini — 3 cor. 20 f. şi 30 f. porto

Cărţi de educaţiune şi şcolare.

Disciplina cu devotamentul şi iubirea în serviciul educaţiunii. de Ioan Darius, 34 pag. 80 fil. şi 6 fil. porto

Instrucţiunea metodei sunetelor vîi a lui I. Gabel de Iuliu Vuia, 16 pag. 80 fil. şi 6 fil. porto

Curs practic de Aritmetică şi Geometrie (clasa V. şi VI. primare, de Iuliu Vuia, 40 pagini, 36 fil. şi 6 fil. porto

Elemente din Constituţia Patriei, pentru şcolarele populare de Vasile Goldiş, 48 pagini, 50 fileri şi 10 fil. porto

Poveşti pentru copii:

1) Din lumea copiilor 1.50 fil. şi 10 f. porto

2) Povestea lui Robinson 1.50 f. şi 10 f. porto

3) Buna dimineaţă la Moş ajun 1.50 f. şi 10 f. p.

(Cărţi mari, legate, cu ilustraţii):

Învăţarea scrisului şi cititului în mod distractiv după metoda lui Gabel (metod recomandată analfabeţilor din honvezime de ministrul de honvezi 1 cor. şi 10 fil. porto

Învăţarea limbii maghiare şi germane — 76 fil. şi 6 fil. porto

Cărţi de legi şi îndrumări economice.

Darea generală de câştig. (Ce trebuie să ştie mai cu seamă industriaşii şi neguţătorii mici, ca să-şi poată socoti darea) 31 pagini — 1 cor. şi 6 fil. porto

Sfaturi şi îndrumări pentru judele comunal, în toate atacerile comunale (Ce trebuie să ştie judele comunal despre datorinţele lui faţă de comuna şi faţă de mara marii lui, precum şi drepturile lui) 40 pag. 1 cor. şi 6 fil. porto

Legea despre Economica şi Policia de câmp de Pavel Rogaru adyocat 41 f. şi 6 f. porto